

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Mgr. Martinem Kašparem, advokátem se sídlem Nad Rokoskou 1228/38, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Jičín**, se sídlem ulice 17. listopadu, Jičín, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah žaloby

V úvodu žaloby žalobce uvedl, že dne 16. 9. 2014 byl u něj Městským úřadem Jičín proveden záznam v registru řidičů o počtu 2 bodů na základě uložení pokuty v blokovém řízení týkajícím se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tj. přestupek, který je zpravidla spáchán, když fyzická při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. Tím žalobce dosáhl 12 bodů v registru řidičů.

V mezidobí žalobce napadl 2 údajné přestupky

- ze dne 6. 12. 2013, přestupek dle § 125c/1 f - 3 361/2000 Sb. Policie České republiky Mladá Boleslav, 3 body a
- ze dne 22. 8. 2012, přestupek dle § 125c/1 f - 1 361/2000 Sb. Policie České republiky Praha, 2 body, když podal v těchto řízeních žádosti o obnovu řízení o přestupku.

Dne 16. 9. 2015 uplynulo 12 měsíců od okamžiku, kdy žalobci byla uložena pokuta v blokovém řízení, na základě které mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů.

Žalobce následně odkázal na ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Dle jeho názoru z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že tím, že mu nebyla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo jiné jednání zařazené do bodového hodnocení po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců od 16. 9. 2014 do 16. 9. 2015, vznikl mu nárok na odečtení bodů. Tedy ke dni 17. 9. 2015. Podle zákona měl ohledně žalobce provést žalovaný záznam v registru řidičů o odečtení bodů z dosaženého počtu 4 stanovených bodů a to nejpozději do 3 pracovních dnů, tj. do úterý 22. 9. 2015. Bohužel se tak do podání žaloby nestalo.

Dne 30. 10. 2015 se žalobce osobně dotázal správního orgánu, proč zatím nedošlo k záznamu v registru řidičů o odečtení 4 bodů z dosaženého počtu bodů. Odmítavé stanovisko žalovaného však nemělo oporu v zákoně. Samotná skutečnost, že na základě usnesení žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. MUJC/2014/24431/DOP/kul, MUJC/2014/37/DOP/KuL/19, bylo řízení o námitkách žalobce proti záznamu 12 bodů přerušeno, nemůže dle žalobce znamenat, že by neměl správní orgán po dobu přerušného řízení učinit ihned odečet 4 bodů. V případě přerušného řízení, je totiž dle žalobce přerušeno pouze tzv. námitkové řízení, které vede nadepsaný správní orgán na základě námítky proti provedení záznamu. Lhůty, které se týkají odečtení bodů, jsou oproti tomu upraveny v ustanovení § 123e zákona o provozu na pozemních komunikacích a ty se nepřerušují, tudíž závěr je ten, že po uplynutí 12 měsíců vznikl žalobci nárok na odečet bodů.

Další část žaloby věnoval žalobce problematice možného vzniku škody způsobené nesprávným úředním postupem podle ustanovení § 13 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, a to v souvislosti s tím, že správní orgán porušuje svoji povinnost učinit úkon v zákonem stanovené lhůtě.

Dne 5. 11. 2015 žádal žalobce žalovaného o provedení odečtu 4 bodů z celkového počtu dosažených bodů a o provedení záznamu v registru řidičů o odečtení těchto 4 bodů z dosaženého počtu stanovených bodů řidiči. Bohužel dne 18. 11. 2015 mu byl doručen strohý přípis, dle něž žalovaný odmítá provést odečet bodů z důvodu, že:

„Dosažení 12 bodů je negativním důsledkem opakovaného porušování předpisů o provozu na silničních komunikacích, což má za následek pozbytí odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Tímto způsobem nabytých bodů se řidiči neumožňuje zbavit způsobem, který je popsán v ustanovení § 123e odst. 1 zákona č.

361/2001 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů“.

Žalovaný uvedl, že když někdo dosáhne 12 bodů, nemůžou mu být žádné body odečteny, což je zcela absurdní závěr, neboť v takovém případě by žádný vybodovaný nemohl nikdy mít zpět řidičské oprávnění a jednalo by se tak o absolutní trest. Současně uvedl, že zákonné ustanovení § 123e o odečítání bodů se neuplatní, aniž by řekl proč a odůvodnil toto zákonem. Správní orgán se tedy dle žalobce neřídí zákonem a nepostupuje podle něj, což je v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu.

Dne 1. 2. 2016 adresoval žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, a to konkrétně na Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Dne 9. 3. 2016 obdržel od Krajského úřadu Královéhradeckého kraje sdělení ze dne 3. 3. 2016, kde tento žádné opatření proti nečinnosti zcela účelově nečiní a zcela účelově argumentuje, že žalovaný postupuje v souladu se zákonem.

Současně odkázal na judikaturu, kterou žalobce považuje za zastaralou. V souvislosti s tím odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 14 ze dne 30. 9. 2015 pod č. j. 6 As 114/20 - 55. Pokud záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je podle judikatury trestem a námitky mají podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu odkladný účinek, tak v souladu se zásadou presumpce vyjádřenou ohledně přestupků v čl. 6 odst. 2 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, je dle žalobce silně protiústavní, aby ještě předtím než by bylo rozhodováno a rozhodnuto pravomocně o opravném prostředku (kterým jsou i námitky i odvolání ve správním řízení), bylo možné hledět na pachatele jako na vinného, tedy jako na někoho, kdo již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud uložil žalovanému „*povinnost, aby vydal rozhodnutí, dle kterého se provádí odečet 4 bodů žalobci J. V. z registru řidičů a provádí se záznam v registru řidičů o odečtení těchto 4 bodů z dosaženého počtu stanovených bodů řidiči.*“

II. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný vyjádření k žalobě nepodal.

III. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti

nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podstata sporu spočívá v tom, že žalobce je toho názoru, že žalovaný byl povinen provést odečet bodů z registru řidičů při splnění podmínek vymezených v § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu i za situace, kdy již žalobce před tím dosáhl celkového počtu 12 bodů.

Problematikou možnosti aplikace § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy institutu odečítání bodů, za situace, kdy řidič dosáhne v registru řidičů celkového počtu 12 bodů, se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který své závěry shrnul zejména v rozsudku ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010-89; všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Krajský soud považuje za vhodné ocitovat v úplnosti příslušnou pasáž odůvodnění shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to zejména z toho důvodu, aby bylo zřejmé v komplexním pohledu, z jaké právní úpravy a z jakých teoretických předpokladů vycházel a k jakým závěrům v důsledku toho dospěl. Nejvyšší správní soud uvedl:

„Zákon o silničním provozu v rámci bodového hodnocení porušení povinností na jednu stranu upravuje systém přičítání bodů řidiči, jenž se dopouští jednání v rozporu s pravidly silničního provozu a na stranu druhou pak možnost odečítání bodů takovému řidiči, který se po zákonem stanovenou dobu nedopustil bodově hodnoceného chování. Preventivní i represivní složka bodového systému se v tomto smyslu prolínají. Děje se tak ovšem jen do té doby, než řidič dosáhne dvanácti bodů. Smyslem možného odečítání bodů je motivace řidiče, který se již dopustil bodově hodnoceného jednání, aby po stanovenou dobu jednal právně nezávadným způsobem, tj. aby se po dobu minimálně dvanácti měsíců nedopustil dalšího bodově hodnoceného jednání. Účelem totiž je, aby řidič skrze své nezávadné chování nedosáhl celkového počtu dvanácti bodů, se kterým zákon spojuje závažné následky v podobě ztráty řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. V případě, kdy řidič již dosáhl maximálního počtu bodů, je třeba vyjít z toho, že preventivní působení bodového systému selhalo, a proto je na místě využít jeho represivního nástroje, a sice ztráty řidičského oprávnění a vyloučení z provozu na pozemních komunikacích po stanovenou dobu.

V důsledku opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, jež je doprovázeno bodovým hodnocením, může řidič dosáhnout nejvíce dvanácti bodů (§ 123a odst. 1 zákona). Negativní následky dosažení tohoto počtu bodů jsou obsaženy zejména v § 123c odst. 3 a 5 zákona. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností musí řidiči neprodleně písemně oznámit dosažení zákonného bodového limitu a současně jej vyzvat k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič následně pozbývá řidičské oprávnění uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. K pozbytí řidičského oprávnění tudíž dochází přímo ze zákona, bez povinnosti vydávat správní rozhodnutí, a to uplynutím uvedené lhůty. Získáním dvanácti bodů coby maximálního počtu bodů dosažitelných v rámci bodového hodnocení řidičů tedy obecně nastupuje nevyvratitelná právní domněnka o

tom, že řidič není odborně způsobilý k řízení motorových vozidel, a to minimálně na dobu stanovenou v § 123d odst. 1 zákona. Řidič, který pozbyl odbornou způsobilost, je povinen odevzdat řidičský průkaz. Řidičské oprávnění však pozbývá i v případě, kdy ve stanoveném termínu řidičský průkaz neodevzdá.

Odborná způsobilost k řízení motorových vozidel a nabytí, resp. pozbytí řidičského oprávnění, které je výrazem existence či absence takové způsobilosti, spolu sice na jednu stranu úzce souvisí, na stranu druhou však z hlediska svého právního významu nesplyvají. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění. Podle § 80 an. zákona řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění je žadateli udělováno na jeho žádost, a to při kumulativním splnění zákonem předepsaných podmínek. Jednou z podmínek pro udělení a držení řidičského oprávnění je odborná způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel; tato podmínka musí být naplněna po celou dobu držení řidičského oprávnění (§ 82 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona). Podrobnější podmínky pro získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel upravuje též zákon č. 247/2000 Sb. o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Řidičský průkaz je pak veřejnou (úřední) listinou, která „pouze“ osvědčuje udělení a existenci řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel (§ 103 odst. 1 a § 109 odst. 1 zákona).

Odborná způsobilost k řízení motorových vozidel je základním předpokladem pro získání řidičského oprávnění a s tím spojené vydání řidičského průkazu. V drtivé většině případů je řidičské oprávnění a držení řidičského průkazu též osvědčením odborné způsobilosti jeho držitele. Zákon o silničním provozu však v § 123c odst. 3 předpokládá, že mezi okamžikem provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu dvanácti bodů a odevzdáním řidičského průkazu nastává jistá časová prodleva, a to kupř. oproti závažnému jednání řidiče ve smyslu § 118a odst. 1 zákona, za které může policista zadržet řidičský průkaz na místě. V uvedeném mezidobí nastává situace, kdy řidič na jedné straně pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla, avšak dosud disponuje řidičským oprávněním i řidičským průkazem, který jej opravňuje k řízení motorového vozidla. Tato prodleva je vymezena jednak pojmem „neprodleně“ ve vazbě na povinnost správního orgánu oznámit dosažení dvanácti bodů řidiči a jednak lhůtou o maximální délce pěti pracovních dnů ode dne doručení oznámení, ve které má řidič povinnost odevzdat řidičský průkaz.

Pro závěr, že se v případě odborné způsobilosti a odevzdání řidičského oprávnění z hlediska obsahu i času jedná o dvě samostatné skutečnosti, zřetelně svědčí ustanovení § 123c odst. 5 zákona, podle kterého řidič, který pozbyl odbornou způsobilost podle odstavce 3, je povinen výzvu podle odstavce 3 splnit. Povinnost uposlechnout výzvy k odevzdání řidičského průkazu tak nastupuje až poté, kdy řidič pozbyl odbornou způsobilost, což se stalo právě provedením záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů.

Je třeba znovu vidět, že bodovým hodnocením se v souladu s § 123a zákona zajišťuje sledování opakování páčání přestupků nebo trestných činů, spáchaných

porušením vybraných povinností. Systém bodového hodnocení je proto svou povahou evidencí rozhodných skutečností a reálně se dotýká oprávnění a povinností řidiče pouze v zákonem předpokládaných situacích, především pokud řidič dosáhne celkového počtu dvanácti bodů. I proto právní předpis, dlužno konstatovat, že ke škodě věci, nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat řidiče o jakémkoli pohybu na jeho „bodovém účtu“, ale tuto povinnost stanoví pouze v zákonem stanovených případech. Je tomu tak vedle dosažení dvanácti bodů např. při odečtení všech dvanácti zaznamenaných bodů podle § 123e odst. 6 zákona či při opravě záznamu o počtu stanovených bodů dle § 123f odst. 2 zákona.

Nepochybně je třeba, aby řidiči, který podal námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů, byl zachován odkladný účinek, alespoň pokud jde o důsledky, které dosažení 12 bodů má. Zákon spojuje s uplatněním námitek proti záznamu specifický následek, a sice přerušení lhůt k pozbytí řidičského oprávnění a odevzdání řidičského průkazu podle § 123c odst. 3. Řidič tak nadále má řidičské oprávnění a disponuje řidičským průkazem, který může využívat, byť již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla. K překlenutí doby do rozhodnutí o námitkách proti záznamu o dosažení dvanácti bodů mohl zákonodárce nepochybně zvolit též jiná řešení. Mohl např. založit fikci, že se do nabytí právní moci rozhodnutí o námitkách na řidiče hledí, jako by dvanácti bodů nedosáhl. Obdobný důsledek by patrně nastal, pokud by zákon nic bližšího v tomto ohledu nestanovil a podání námitek proti dosud nepravomocnému záznamu bodů by mělo k pozbytí odborné způsobilosti „čistý“ odkladný účinek. Přesto tak zákonodárce neučinil a důsledky spojil výlučně s pozbytím řidičského oprávnění a povinností odevzdat řidičský průkaz.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že specifický způsob odkladu účinků záznamu o dosažení celkového počtu 12 bodů byl zvolen právě proto, že zákon s plynutím času počítá v rovině hmotného práva v podobě odečítání bodů dle § 123e zákona. Právě proto nemá podání námitek vliv na existenci odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ale „pouze“ na pozbytí řidičského oprávnění a tím spojenou povinnost odevzdat řidičský průkaz.

Podání námitek má tedy za následek situaci, kdy řidič i přes dosažení dvanácti bodů se může nadále účastnit provozu na pozemních komunikacích, neboť došlo k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Tato skutečnost však nemůže zapříčinit odpočet bodů podle § 123e odst. 1 zákona, neboť podstata tohoto institutu je jiná. Dané ustanovení je možné aplikovat pouze za situace, kdy řidič ještě nedosáhl dvanácti bodů. Obecně se vztahuje k řidiči, který neztratil odbornou způsobilost, disponuje řidičským oprávněním, a proto je možné kontinuálním sledováním jeho chování v průběhu (minimálně) dvanácti až třiceti šesti měsíců osvědčit jeho polepšení. Z žádného ustanovení § 123e, které upravuje odečítání bodů, však nevyplývá, že by odečtením bodů v důsledku řádného chování po předepsanou dobu mohlo dojít k opětovnému nabytí odborné způsobilosti, kterou řidič předtím pozbyl právě dosažením dvanácti bodů. Tu lze znovu nabýt toliko postupem dle § 123d, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a dále prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Jinými slovy řečeno, v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, a to nezávisle na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 zákona, nemůže se takto získaných bodů zbavit řádným chováním, s nímž počítá § 123e odst. 1, ale

pouze cestou jinou, stanovenou v ustanoveních § 123d odst. 1 a 3 zákona, která upravují, jakým způsobem musí řidič postupovat při dosažení dvanácti bodů.

Na shora uvedené důsledky dosažení dvanácti bodů proto nemá vliv odkladný účinek námitek stanovený v § 123f odst. 4 zákona, neboť skrze tento procesněprávní institut je možné toliko oddálit (přerušením běhu lhůt uvedených v § 123c odst. 3 zákona), nikoliv zvrátit následky dosažení dvanácti bodů, a to samozřejmě za předpokladu, že námitky jsou nedůvodné. Z právní úpravy bodového hodnocení ani z důvodové zprávy nelze dovodit, že by řidič i při dosažení dvanácti bodů mohl podáváním námitek proti provedení záznamu v registru řidičů zcela zvrátit negativní následky, které jsou s dosažením dvanácti bodů spojeny a naopak, že by těmito námitkami mohl využít institutu odečítání bodů stanoveného v § 123e odst. 1 zákona.

Zbývá doplnit, že teprve v případě, pokud by byly uplatněné námitky shledány důvodnými a správní orgán by provedl v souladu s § 123f odst. 2 zákona opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů, by odborná způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel nadále trvala a k jejímu opětovnému nabytí by nebylo třeba postupovat podle § 123d zákona. Pak by rovněž bylo možné zohlednit dobu po podání námitek při následném odpočtu bodů.“

S těmito úvahami a závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Vyvracejí navíc v úplnosti správnost a důvodnost shora citované žalobní argumentace týkající se dané problematiky. V žalobě žalobce rovněž konstatoval, že judikaturu z předchozích let (tedy včetně té shora citované) nelze použít, neboť byla překonána usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, jenž dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Odkazem na tento právní závěr ve spojení s odkazem na zásadu presumpce nevinny zakotvenou ohledně přestupků v čl. 6 odst. 2 Úmluvy dospěl žalobce k závěru, že je „*silně protiústavní, aby ještě předtím než by bylo rozhodováno a rozhodnuto pravomocně o opravném prostředku (kterým jsou i námitky i odvolání ve správním řízení), bylo možné hledět na pachatele jako na vinného, tedy jako na někoho, kdo již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla*“.

Krajskému soudu však není zřejmé, proč by shora citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu měly zpochybnit či dokonce vyvrátit závěry předchozí judikatury tohoto soudu ohledně nemožnosti realizovat ze strany správních orgánů odečítání bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu za situace, kdy řidič dosáhl v registru řidičů záznamu 12 bodů. Tyto dva právní závěry se dle krajského soudu nevylučují. Naopak, vyplývá z nich, že trestem je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoliv ztráta odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Závěry o nemožnosti aplikace odečtu bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu za situace, kdy řidič dosáhl v registru řidičů celkového počtu 12 bodů, dle krajského soudu na své aktuálnosti nic neztratily a znovu na ně tedy odkazuje.

Za vhodné považuje krajský soud připomenout, že se k této problematice vyjádřil rovněž ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2017 ve věci vedené pod sp. zn. 30A 64/2016, jejímž předmětem byla žaloba žalobce proti rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů. Uvedenou žalobu zamítl, mimo jiné rovněž s ohledem na akceptaci právních závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho shora citovaném rozsudku.

Krajský soud proto uzavírá, že v projednávané věci nebyl žalovaný nečinný, protože žalobce se po něm domáhal provedení záznamu v registru řidičů spočívajícím v odečtu bodů za situace, kdy pro provedení požadovaného odečtu bodů nebyly splněny zákonné podmínky vymezené v § 123a zákona o silničním provozu. Žalobce tedy požadoval, aby správní orgán postupoval protiprávně, v rozporu se zákonem. V takovém případě nepřichází nečinnost správního orgánu ve smyslu shora citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vůbec v úvahu.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 19. duben 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Renata Vašatová